

opusdei.org

Prelatovo pismo (prosinac 2012.)

Nastavimo primjerom vjernosti
našega Utemeljitelja
prepuštajući se uvijek u
potpunom pouzdanju u ruke
Božje, posebno kada su nam
okolnosti teže.

7.12.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Dan prije svog putovanja u
Poglavarstvo Andore ostavio sam
pripremljeno ovo pismo kako bi vam

se dostavilo prvog prosinca. Došao sam u tu zemlju na poziv nadbiskupa kako bih sudjelovao na 75oj godišnjici dolaska svetoga Josemarije u tu državu nakon što se uz evidentnu Božju pomoć izbavio od žalosnog religijskog progona za vrijeme španjolskog građanskog rata. Ujutro, 2. prosinca 1937. stigao je u Saint Juliá de Lória, najbliže andorsko mjesto; tamo je u seoskoj crkvi s onima koji su ga pratili obavio posjet Presvetom Sakramentu (nije mogao slaviti Misu, jer su tadašnje liturgijske norme propisivale euharistijski post od ponoći). Tek drugog dana, 3. prosinca slavio je Svetu Žrtvu, obučen u misno ruho koje mnogih mjeseci nije mogao koristiti. Ta prva Misa u Andori bila je u crkvi Les Escaldes, u selu u okolici glavnog grada gdje su našli konačište.

Želio sam započeti pismo ovim sjećanjima kako bismo Bogu mnogo

zahvalili što je u tim teškim
mjesecima po zagovoru Presvete
Djevice posebnom providnošću štitio
svetoga Josemariju. Nastavimo
primjerom vjernosti našega
Utemeljitelja prepuštajući se uvijek u
potpunom pouzdanju u ruke Božje,
posebno kada su nam okolnosti teže.
Dobru pouku su nam ostavili i prvi iz
30ih godina kada je Djelo već
„hodalo“ uz veliku vjeru koju su
imali u Boga i u svetoga Josemariju,
kada nije bilo „ničega više“ osim
vjere našega Oca: o kad bismo svi mi
bili odana sredstva.

Prošli sam vas mjesec pozvao da
promatrate prvi članak Vjerovanja,
koji je temelj čitave naše vjere.
„Vjerujemo u jednoga Boga, Oca, Sina
i Duha Svetoga, stvoritelja svega
vidljivoga – kao što je ovaj svijet
kojim prolazimo za vrijeme kratkoga
života – i nevidljivoga – kao što su
čisti dusi koje također nazivamo
anđelima – i također stvoritelja

duhovne i besmrtnu dušu u svakom čovjeku“[1]. Tako je godine 1968. počeo Pavao VI. *Vjervanje Naroda Božjega* kada je zaključio godinu vjere koju je bio sazvaao u spomen 19 stoljeća mučeništva svetih Apostola Petra i Pavla.

Svjesna neizmjernog bogatstva koje je sadržano u otkrivenju i uz neprestanu pomoć božanskog Tješitelja Crkva je radom razuma dublje ušla u otajstvo Presvetoga Trojstva. Zahvaljujući naporu različitih generacija svetaca – crkvenih Očeva i Naučitelja – uspjela je na neki način osvijetliti to veliko otajstvo vjere kojem se – kako je rekao naš Otac – svaki dan „divimo“ dok želimo poboljšati svoj odnos sa svakom od tri božanske Osobe.

„Bog je jedan, ali nije sam“[2], tvrdi se u jednom vrlo starom simbolu vjere. Govoreći o tome *Katekizam Katoličke Crkve* objašnjava da je to

tako jer „Otac, „Sin“ i „Duh Sveti“ nisu jednostavno nazivi koji označavaju način božanskoga bića, jer oni su stvarno međusobno različiti: „Onaj koji je Sin nije Otac, a onaj koji je Otac nije Sin, ni Duh Sveti nije što je Otac ili Sin“[3]. Ne možete zamisliti kolika je bila radost našega Utemeljitelja kada je u Marseillu vidio u stijeni urezbaren tekst u odnosu na presveto Trojstvo i koji je htio postaviti u Kripti prelatske Crkve.

Sada nastavljam drugim člankom Vjervovanja. Vjerujem u jednoga Gospodina, Isusa Krista, jedinorođenoga Sina Božjega, rođena od Oca prije svih vjekova: Boga od Boga, Svjetlo od Svjetla, pravoga Boga od pravoga Boga, rođena, nestvorena, istobitna s Ocem, po kome je sve stvoreno[4].

U Bogu je stvaranje apsolutno duhovno. Stoga, „analoški s

gnoseološkim procesom ljudskoga razuma, po kojem čovjek, poznajući sebe, o sebi stvara sliku, ideju, „koncept“ (...), koji se od latinskoga verbum naziva često unutarnja riječ, mi se usuđujemo misliti na rađanje Sina ili vječnoga „koncepta“ i unutarnje Riječi Božje. Bog, koji poznaje samoga sebe, rađa Riječ-Sina, koji je Bog kao Otac. U tom rađanju Bog je istovremeno Otac, kao onaj koji rađa, i Sin, kao onaj koji je rođen, u najvećem identitetu s Božanstvom koje isključuje množinu „bogova“. Riječ je Sin iste naravi Očeve i s Njim je jedini Bog iz otkrivenja Staroga i Novoga Zavjeta“[5]. Neću se sada zadržavati na Osobi Duha Svetoga, jedinog Boga s Ocem i Sinom.

Zasigurno nije moguće otkloniti tamu na koju nailazi naš razum dok misli na Onoga koji *prebiva u svjetlu nedostupnu*[6]. Ni ljudski razum ni anđeoski kao i nikakav drugi

stvorení nije sposoban shvatiti neiscrpnu božansku Bit: ako shvaćaš, onda to nije Bog, kaže se u poznatom aforizmu. Ipak, naša duša, koju je Bog stvorio za Boga, ima težnju da bolje upozna svoga Stvoritelja i Oca kako bi Ga više ljubila i proslavila; da vidi Presveto Trojstvo i bude blažena u njegovoj vječnoj prisutnosti.

U tom smislu Benedikt XVI. potiče vjernike da se nikad ne zadovolje sa znanjem o Bogu koje su mogli postignuti. U jednoj od novijih audijencija je rekao: **Prave radosti su sposobne u nama probuditi zdrav nemir koji više zahtijeva – traži najveće i temeljno dobro – i da sve više i jasnije shvatimo kako ništa prolazno ne može ispuniti naše srce. Tako ćemo naučiti bez otpora težiti prema dobru koje ne možemo stvoriti ili osigurati svojom snagom, ako ne dopustimo da nama ovlada umor ili prepreke koje proistječu iz naših grijeha**^[7].

Sveti Irenej Lionski, jedan od prvih Očeva koji se trudio ući u otajstvo stvaranja Presvetoga Trojstva, objasnio je da „ima samo jedan Bog (...): to je Otac, Bog, Stvoritelj, Autor, Redar. Sve je učinio *po sebi samom*, to znači po svojoj Riječi i Mudrosti, „po Sinu i Duhu““[\[8\]](#). I koristeći se grafičkim i metaforičkim načinom izražavanja – jer nema nikakve nejednakosti među božanskim Osobama – dodao je da su Sin i Tješitelj kao „ruke“ Očeve u stvaranju. To koristi *Katekizam Katoličke Crkve* kada zaključuje: „Stvaranje je zajedničko djelo Presvetoga Trojstva“[\[9\]](#). U tom apsolutnom jedinstvu akcije stvaralačko djelo se pripisuje svakoj božanskoj Osobi prema svojstvu svake pojedine. Tako se kaže da spada na Oca kao zadnji Princip bića, Sina kao najvećeg Uzora i Duha Svetog kao Ljubavi koja potiče da se dobra priopće stvorenjima.

Razmatrajmo, kćeri i sinovi moji, u stanju dubokog klanjanja, te velike istine. I inzistiram da molimo Boga, kao što je savjetovao sveti Josemaría, za potrebu da se obraćamo svakoj pojedinoj božanskoj Osobi, imajući u vidu njihovu razliku.

U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. (...). Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa[10]. U Bogu Sinu, s Ocem i Duhom Svetim, u svemoći, mudrosti i ljubavi jedinoga Boga, nalazi se početak i kraj svega stvorenoga, duhovnog i materijalnog, a posebno čovjeka.

Dobrota je Božja toliko velika da je htio stvoriti naše praroditelje na svoju sliku i priliku[11] i u njima i u njihovim potomcima utisnuo je duboki trag, dioništvo na nestvorenoj Mudrosti koja je Riječ, pošto je u svoje duše ulio razum i slobodnuvolju. Ipak ima mnogo onih

koji Ga ne poznaju ili ignoriraju, ili Ga stavljaju kao u zagrade, pokušavajući čovjeka staviti u centar svega. Koliko je teško bilo našem Ocu zbog te vrlo oskudne vizije nekih ljudi! Na primjer, na početku godine 1973. rekao je za vrijeme obiteljskog skupa glasno izgovarajući osobnumolitvu: ***Neki žele antropocentričnu Crkvu, umjesto teocentričnu. To je apsurdna pretenzija. Sve je učinjeno od Boga i za Boga: omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est (Iv 1, 3). Strašna je pogreška od čovjeka učiniti vrhunac svega. Ne isplati se raditi za čovjeka. Moramo raditi za čovjeka, ali iz ljubavi prema Bogu. Ako ne, ne čini se ništa dobro i ne može se ustrajati***[12].

Gospodin od kršćana očekuje da Ga ponovno uzdignu – molitvom, žrtvom i posvećenim profesionalnim radom – na vrhunac svih ljudskih

aktivnosti; moramo nastojati da On vlada u dubini srca; moramo njegovim naukom oživjeti društvo i institucije. Ja vam ponavljam riječima svetoga Josemarije: ***Dijelom ovisi o nama hoće li mnoge duše i dalje ostati u tami, ili da pođu stazama koje vode u vječni život***[13]. Molimo li pobožno molitvu iz Preces *Ad Trinitatem Beatissimam*? Kako Mu zahvaljujemo na njegovoj beskrajnoj savršenosti? Kako ljubimo to središnje otajstvo vjere, a stoga i svoj život?

Sutra počinje Došašće, liturgijsko vrijeme koje nas priprema na Rođenje Gospodinovo. Prvi tjedan nam govori o događajima koji će biti na kraju vremenakada će Isus Krist doći u svojoj slavi kako bi sudio ljudima i zavladao svojim kraljevstvom. *Budni budite i u svako doba molite da uzmognete (...) stati pred Sina Čovječjega*[14]. I dodaje: *Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi*

moje ne, neće uminuti[15]. Znamo da je u Bibliji Božja riječ u ishodištu stvaranja: sva se stvorenja, počevši od kozmičkih elemenata – sunca, mjeseca, nebeskog svoda – pokoravaju Božjoj riječi, nastaju jer su "pozvani" od nje. Ta moć stvaranja Božje riječi se usredotočila u Isusu Kristu, utjelovljenoj Riječi, i prolazi također kroz njegove ljudske riječi, koje su pravi "nebeski svod" koji usmjerava čovjekovu misao i njegovo putovanje zemljom[16].

Razmatrajmo dakle često riječi Kristove koje su sačuvane u Evandjelju i općenito u Novom Zavjetu. Nastojimo dobiti novo svjetlo iz tog razmatranja kako bismo ga primijenili na naš svakodnevni život. Predlažem vam u skladu s primjerom našega Oca da u svako vrijeme razmatranje bude dijalog koji se živi u borbi: Gospodin nas vidi, čuje i s nama je, jer smo njegova djeca.

Ne zaboravimo da od 17.11. Crkva počinje s *antifonae maiores*, onima kojima se na neposredan način priprema Rođenje Gospodinovo. Prva je ova: *O Mudrosti koja izlazi iz usta Svevišnjega, od jednog do drugog kraja i upravljajući sve u čvrstoći i blagosti: dođi i pokaži nam put spasenja*[17]. To je hitan zaziv utjelovljenoj Riječi čijeg se rođenja od Djevice Marije uskoro spominjemo. Jer **Mudrost koja se rađa u Betlehemu Mudrost je Božja (...), znači to je božanska odredba koja je dugo vremena ostala prikrivena i koju je sam Bog otkrio u povijesti spasenja. U punini vremena ta Mudrost je uzela ljudsko lice, lice Isusovo**[18].

Pripremajmo se vjerom na taj veliki blagdan, jer to je blagdan radosti po antonomaziji. Živimo ga sa čitavim čovječanstvom. Živimo ga sa svim vjernicima Djela. Pođimo u taj događaj sasvim odlučni da

promatramo beskrajno veličanstvo i poniznost Isusa Krista koji je uzeo našu narav – što je još jedan pokaz koliko nas ljubi – i nećemo se umoriti gledati Mariju i Josipa, dobre učitelje molitve i ljubavi prema Bogu.

Riječ koja postaje tijelo vječna je
Riječ Božja koji nam je omogućio da u Njemu budemo djeca Božja:
*Gledajte koliku nam je ljubav darovao
Otac: djeca se Božja zovemo, i
jesmo*[\[19\]](#). Asveti Josemaría kaže: ***Djeca Božja, braća utjelovljene Riječi za koju se kaže: U njoj bijaše život i Život bijaše svjetlo ljudima (Iv 1, 4). Mi smo djeca svjetla, braća svjetla, nositelji jedinstvenog ognja, koji može zažariti ljudsko srce***[\[20\]](#).
Želim da ne propustimo taj termin kada se slavi dolazak Boga na zemlju: mislimo ove dane na to kakav je naš napor da poboljšamo svoj susret s Isusom, da s Njim živimo i da budemo kao Isus.

Sredinom prošlog mjeseca bio sam u Milanu gdje su me već duže vremena očekivali. Bio sam tamo samo za vikend, ali bilo je vrlo intenzivno, jer sam imao priliku susresti se sa svojim kćerima i sinovima sa sjevera Italije i mnogim drugim ljudima koji dolaze na obrazovna sredstva Prelature. Nastojao sam ih potaknuti na bolje življenje Godine vjere, tražeći od Gospodina obilnu milost kako bi se u svakom srcu i životu bolje ukorijenile teološke kreposti i da nas Bog učini svojom boljom djecom.

Godina vjere, Božić: koja divna prilika da se više brinemo za apostolat i da budemo još više sjedinjeni sa svim ljudima na svijetu!

Ne zaboravljam na to da vas zamolim da mi pomognete u postizanju nakana koje nosim u duši u uvjerenju da u Crkvi i s Crkvom moramo biti *ácses ordináta*[21],

vojska mira i radosti u služenju
dušama. Proživimo Devetnicu
Bezgrešnom Začeću u zaštiti Blažene
Djevice Marije i zahvalimo joj za
njezin sveti odgovor.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Andora, 1. prosinca 2012.

[1] Pavao VI., *Proféssio fidei*,
30.6.1968.

[2] *Fides Damasi* (DS 71). Simbol
vjere pripisan svetom Damazu Papi.

[3] *Katekizam Katoličke Crkve*, br.
254. Citat iz 11. toledanskog sabora,
godine 675. (DS 530).

[4] Rimski Misal, *Simbol
niceokonstantinopolitanski*.

[5] Blaženi Ivan Pavao II., Govor na općoj katekezi, 6.11.1985., br. 3.

[6] 1 *Tim* 6, 16.

[7] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji 7.11.2012.

[8] Sveti Irenej Lionksi, *Protiv hereza* 2, 30, 9 (PG 7, 822).

[9] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 292; usp. Sveti Irenej Lionski, *Protiv hereza* 4, 20, 1 (PG 7, 1032).

[10] *Iv* 1, 1-3.

[11] usp. *Post* 1, 26.

[12] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 1.1.1973.

[13] Sveti Josemaría, *Pismo* 11.3.1940., br. 3.

[14] Rimski Misal, Prva nedjelja Došašća, *Evandjelje* (C) (Lk 21, 36).

[15] *Mk* 13, 31.

[16] Benedikt XVI., Riječi kod Angelusa, 18.11.2012.

[17] Časoslov, Predvečerje 17. prosinca, *Antifona ad Magnificat*.

[18] Benedikt XVI., homilija u predvečerje 17.12.2009.

[19] 1 *Iv* 3, 1.

[20] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 66.

[21] *Pj* 6, 4.